

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 9949/08

לפני:

כבוד הנשיאה מ' נאור
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ח' מלצר

העותרים:

1. מרים חסן עבד אלקרים חמאד
2. אברהים חליל יעקוב געימה
3. בכר מחמוד עומר שגעיה
4. מוניר עבד אל פאתח ג'בר חמד
5. עטאללה עבד אלחאפד מוצטפא חאמד
6. חיר אללה עבד אלחפאד מוצטפא חמאד
7. עבד אלרחמן עאשור עבדאללה חמאד
8. פיצל מנצור יוסף גאסר
9. נעמת אללה בטרס זיאד זאיד
10. נאאל נמר חמד חאמד, ראש מועצת הכפר סילוואד

נגד

המשיבים:

1. שר הביטחון
2. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית
3. ראש המינהל האזרחי
4. מפקד משטרת מחוז ש"י
5. מועצה אזורית מטה בנימין
6. עמונה אגודה שיתופית חקלאית להתיישבות קהילתית בע"מ
- 7-32. אמיתי אורן ואח'
- 33-50. אילה גולדברג ואח'
- 51-69. אורי אבל ואח'
70. יעל וייס-לינציץ

בקשה מטעם המשיבים 1-4 להארכת מועד בת 45 ימים
לקיום פסק דין מיום 20.12.2016

תגובת העותרים מיום 21.12.2016

תגובת המשיבים 7-32 מיום 21.12.2016

תגובת המשיבים 33-50 מיום 21.12.2016

תגובת המשיבים 51-69 מיום 21.12.2016

תגובת המשיבה 70 מיום 21.12.2016

הודעה והצהרה מטעם המשיבים 7-70 מיום 22.12.2016

הודעת הבהרה מטעם המשיבים 7-70 מיום 22.12.2016

בשם העותרים :	עו"ד מיכאל ספרד ; עו"ד שלומי זכריה
בשם המשיבים 1-4 :	עו"ד אסנת מנדל ; עו"ד ענר הלמן ; עו"ד אבינועם סגל-אלעד ; עו"ד רן רוזנברג
בשם המשיבים 7-32 :	עו"ד יהודה רסלר
בשם המשיבים 33-50 :	עו"ד ד"ר הראל ארנון ; עו"ד צפנת נורדמן
בשם המשיבים 51-69 :	עו"ד בעז פייל
בשם המשיבה 70 :	עו"ד מרדכי וייס

החלטה

הנשיאה מ' נאור:

זוהי בקשה נוספת מטעם המשיבים 1-4 (להלן: המדינה) להארכת מועד לקיום פסק דין, שבו הורה בית המשפט על מימוש כל צווי ההריסה שהוצאו למבנים במתחם היישוב עמונה בתוך שנתיים.

תמצית העובדות והבקשה שלפנינו

1. ביום 25.12.2014 הורה בית-משפט זה על קבלת העתירה בבג"ץ 9949/08 חמאד נ' שר הביטחון, וקבע כי על המשיבים לממש את כל צווי ההריסה שהוציאה המדינה למבנים במתחם היישוב עמונה. הכרעתו של בית המשפט נסמכה על כך שהמבנים ביישוב עמונה נבנו על קרקעות מוסדרות כבעלות פרטית פלסטינית וללא היתרי בנייה כדין, כמו גם על העובדה שהניסיונות הרבים לפתור את המחלוקת בדרכי שלום – לא צלחו. בצד זאת, לנוכח הקושי הגלום בביצוע הריסתם של מבנים המשמשים למגורים, ועל מנת שתהיה אפשרות לבחון חלופות למגורי התושבים, נתן בית המשפט שהות בת שנתיים לביצוע פסק הדין.

2. בסמוך לתום המועד שנקבע למימוש צווי ההריסה בפסק הדין, הגישה המדינה ביום 31.10.2016 בקשה להארכת מועד לקיום פסק הדין בשבעה חודשים (להלן: הבקשה הקודמת). טענתה העיקרית של המדינה הייתה, כי יש לתת לה זמן נוסף לצורך העמדת חלופות מגורים לתושבי עמונה, בתקווה כי יהיה בכוחן למנוע או למצער להפחית את ההתנגדות למימוש צווי ההריסה. ביום 14.11.2016 החלטנו לדחות את הבקשה. הטעמים לדחייה הובאו בהרחבה בהחלטתנו, ואין צורך לחזור על הדברים לפרטיהם. די אם נציין כי נקודת המוצא להכרעתנו הייתה קיומו של פסק דין חלוט, שבגדרו נערך איזון בין השיקולים השונים, איזון שהתבטא בשעות הניכרת, לפי כל קנה מידה, שניתנה לביצוע פסק הדין. על רקע זה, קבענו כי אין הצדקה לחרוג מפסק הדין ולשנותו, בפרט בהתחשב בכך שנימוקי המדינה לא שכנעונו כי הארכת המועד המבוקשת תביא לסיום העניין בהסכמה ובדרכי שלום. לסיכום קבענו:

”במקרה שלפנינו, כבמקרים אחרים בעבר, התבקשו ב'דקה התשעים' להאריך מועד לפינוי שנקבע בפסק-דין. עינינו הרואות, כי כל פרק זמן שניתן, ארוך ככל שיהיה, אינו מספיק... מציאות זו לא ניתן לקבל, במיוחד כאשר שותפה לה המדינה המופקדת על שלטון החוק. עלינו להישמר ממצב שבו בקשות להארכת מועד לביצועם של פסקי דין בסוגיות מסוימות תהפוכנה למעין מנהג קבוע... עלינו להיזהר פן מועדים שנקבעו בפסק-דין יהפכו להמלצה. אכן, 'החובה לקיים פסק דין אינה עניין של בחירה. מדובר במרכיב הכרחי של שלטון החוק אליו כפופים הכל כחלק מערכיה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית'... כך הוא גם בענייננו” (שם, פסקה 28).

אשר על כן, נדחתה בקשת הארכה הקודמת. אלא שבכך לא באה הפרשה לכדי סיום. ביום 20.12.2016 בשעה 19:00 – ימים ספורים לפני המועד שנקבע לביצוע פסק הדין – הגישה המדינה בקשה נוספת להארכת מועד לקיום פסק הדין. זו הפעם התבקשה ארכה בת 45 ימים, דהיינו עד ליום 8.2.2017.

3. לטענת המדינה בבקשה הנוכחית, לאור המורכבות והרגישות הנלוות לפינוי יישוב בסדר גודל של עמונה, הושקעו בשבועות האחרונים מאמצים עילאיים לגיבוש פתרון שיאפשר פינוי בהסכמה. לדבריה, המאמצים האמורים נשאו פרי, ובתחילת השבוע (יום א', 18.12.2016) נתנו תושבי עמונה את הסכמתם להתפנות מרצון. כמתואר בבקשה, הסכמת התושבים ניתנה בהתבסס על מתווה שהציג להם הדרג המדיני, עליו חתמו נציגי התושבים. בתמצית, לפי המתווה שנחתם (נספח ב/1 לבקשת המדינה; להלן: המתווה), המדינה תבחן את האפשרות לאשר התיישבות ארוכת טווח

בחלקות המצויות מצפון לעמונה, המהוות לגישת המדינה "רכוש נטוש" כהגדרתו בצו בדבר נכסים נטושים (רכוש הפרט) (יהודה והשומרון) (מס' 58), התשכ"ז-1967. בנוסף, הוסכם כי המדינה תפעל להצבתם של כארבעים מבנים נוספים בחלקות הסמוכות ליישוב עמונה למשך שנתיים. לפי המתווה, הדבר ייעשה באמצעות הסמכת הממונה על הרכוש הממשלתי והנטוש באזור יהודה והשומרון, "ליטול חזקה בחלק מסוים מהשטח, ששוויו ביחס לכל שטח המקרקעין, הוא כיחס בין הזכות הבלתי מסוימת המהווה נכס נטוש לבין כלל הזכויות הבלתי מסוימות מאותו סוג באותה חלקה". כן הוסכם כי המדינה תפעל באופן מיידי להצבת 12 מבנים פריקים באחת מהחלקות הצפוניות – חלקה מס' 38 – ששטחה כ-6 דונם (להלן: חלקה מס' 38).

4. כמפורט במתווה, על יסוד התחייבויות המדינה כאמור, הסכימו תושבי עמונה להתפנות מרצון והבטיחו להימנע מהתנגדות לביצועו של פסק הדין "במועד שייקבע ע"י הדרג המדיני, בהתאם לפסק הדין של בית המשפט העליון בבג"ץ 9949/08, או עד למועד מאוחר יותר שיקבע ע"י בית המשפט העליון, באם תתקבל בקשת הדחייה שתוגש ע"י המדינה...". התושבים התחייבו לעמוד בהבטחתם להתפנות מרצון "... אף אם לא ניתן יהיה לבצע את עמדת הדרג המדיני המתוארת לעיל, בחלקה או במלואה, בשל צווים שיפוטיים".

5. המדינה הוסיפה ותיארה את הפעולות שהיא מבצעת על-מנת ליישם את המתווה. לטענתה, כוונתה המקורית הייתה לפעול להכשרתה המהירה של חלקה מס' 38. דא עקא, ביום 19.12.2016 הוגשה התנגדות להכרזה עליה כ"רכוש נטוש". לפיכך, לפי שעה לא ניתן להתחיל בבנייה בה כמתוכנן. עם זאת, כך טענה המדינה, לאחר ששינוי נסיבות זה הובא לידיעתם של תושבי עמונה, אשררו נציגי התושבים את הסכמתם לפינוי בדרכי שלום. לטענת המדינה, בימים הקרובים תיערכנה הבדיקות הרלוונטיות ביחס להתנגדות להכרזה על חלקה מס' 38 כרכוש נטוש. לאחר מיצוי הבדיקות יוחלט באשר להמשך הטיפול בחלקה זו. למען שלמות התמונה יצוין, כי חרף דברים אלה, נודע לראש המנהל האזרחי ביום 21.12.2016 כי החלו להתבצע עבודות עפר בחלקה מס' 38. לדברי המדינה, מיד עם גילוי דבר ביצוען של העבודות האמורות, נמסר לראש המועצה האזורית מטה בנימין כי הן מבוצעות ללא סמכות ובניגוד לחוק, וכי יש לחדול באופן מיידי מביצוען. בעקבות זאת השיב ראש המועצה כי העבודות ייעצרו לאלתר. לטענת המדינה, כך אכן קרה בפועל.

6. בצד פעולותיה בנוגע לחלקה מס' 38, עמדה המדינה על מהלכים נוספים לאיתור חלופות דיור לתושבי עמונה. לטענתה, כיוון שהכשרתן של כלל החלקות

מצפון לעמונה צפוי לארוך זמן, ובשים לב לכך שחלקה מס' 38 ממילא לא יכולה לאכלס את כל התושבים, היא פועלת לקידום פתרונות דיור זמניים בעפרה וסביבתה. לדבריה, במהלך הימים האחרונים קיימו נציגי המשיבים מגעים אינטנסיביים מול היישוב עפרה והמועצה האזורית מטה בנימין, אשר בסופם עלה בידם להגיע להסכמות ביחס לחלופות מגורים זמניות עבור מרבית תושבי עמונה שלא היו אמורים מלכתחילה לעבור לחלקה מס' 38. לפי המידע המצוי בידי משרד הביטחון, עיקר התושבים בקבוצה זו (כ-20 משפחות) צפוי לעבור לדירות שכורות בעפרה והיתר צפוי לעבור ליישובים או אתרים אחרים.

7. לטענת המדינה, אף שחלה התקדמות באיתור חלופות מגורים לתושבי עמונה, טרם נמצאו פתרונות לכלל התושבים. על כן, לצורך השלמת המלאכה נדרשת למדינה שהות קצרה נוספת בת 45 ימים. אם ייעתר בית המשפט לבקשה, המדינה מתעתדת להשלים במהלך תקופה זו את איתור המגורים הזמניים לכלל המשפחות; לקדם את אפשרות הכשרתן של חלקות נוספות מצפון לעמונה; ולערוך את הבדיקות הדרושות ביחס לחלקה מס' 38. במקביל, "יפעל הדרג המדיני ליישום יתר התחייבויותיו ב'מתווה עמונה'...". לגישת המדינה, בהינתן פרק הזמן הקצר המבוקש, ומשנמצא מתווה המאפשר את פינוי עמונה בדרכי שלום, יהא זה נכון בנסיבות העניין להיעתר לבקשת הארכה. המדינה ערה לקושי שבפנייה נוספת לבית המשפט להארכת מועד, בפרט על רקע ההחלטה בבקשת הארכה הקודמת. אולם, בראייתה יש שני הבדלים משמעותיים בין הבקשה הקודמת לבין הבקשה הנוכחית: ראשית, בשונה מבעבר, התחייבו תושבי עמונה לפינוי מוסכם ללא עימות או התנגדות. שנית, שלא כמו בבקשה הקודמת, עתה מתבקשת ארכה קצרה יחסית, בת 45 ימים בלבד.

8. לבסוף חזרה המדינה על עמדתה שלפיה אם תידחה בקשתה להארכת מועד, היא תהא ערוכה לבצע את הפינוי במועד שנקבע לכך בפסק הדין (דהיינו עד ליום א' הקרוב, 25.12.2016). עם זאת, לגישתה יש הצדקה כאמור לשנות במעט את העיתוי המקורי שנקבע למימוש צווי ההריסה, וזאת כדי לאפשר פינוי בדרכי שלום, באופן שיצמצם את ההשלכות הביטחוניות הפוטנציאליות של האירוע. לאחר דברים אלה, אף הודגש כי הדרג המדיני הבהיר כי "המדינה לא תבקש ארכה נוספת מעבר ל-45 הימים המבוקשים כעת".

9. העותרים סבורים כי יש לדחות את הבקשה ולחייב את המדינה בהוצאות. לטענתם, הבקשה אינה מגלה כל עילה לדחות את ביצועו של פסק הדין. העותרים הצביעו על הצהרת המדינה בבקשתה, שלפיה היא ערוכה לבצע את הפינוי במועד שנקבע לכך בפסק הדין. לשיטת העותרים, יש להניח כי מוכנות לפינוי משמעה גם היערכות מתאימה לשיכונם הזמני של המפונים. אם כך הוא, טענו העותרים, אזי אין כל הצדקה לעיכוב ביצוע. לצד זאת, טענו העותרים כי בבקשת המדינה יש משום הטעיה – בעוד שהמדינה טוענת שהארכה המבוקשת דרושה בעקבות הגשת ההתנגדות להכרזה על חלקה מס' 38 כנכס נטוש, אשר פגעה לכאורה במתווה פתרונית הדיור החלופי, הרי שבפועל אין אלה פני הדברים. לטענתם, כאשר נחתם המתווה לפינוי עמונה, הן המדינה הן התושבים כבר ידעו שככל הנראה יש קושי להכריז על חלקה זו כעל "נכס נטוש". מכל מקום, במתווה נאמר במפורש שלצורך הכשרת חלקה מס' 38 יידרשו חמישה שבועות. על כן, אין קשר בין בקשת הארכה הנוכחית לבין ההתנגדות להכרזה על החלקה כנכס נטוש. בנוסף לכך, טענו העותרים, משחלקה מס' 38 נועדה מלכתחילה ל-12 משפחות בלבד (מתוך כ-40 משפחות), אין כל הצדקה לעכב את הפינוי של יתר המשפחות.

10. העותרים הוסיפו והלינו על כך שהמדינה ביכרה לקדם חלופה בעייתית מבחינה חוקית מצפון לעמונה, אשר היתכנותה המשפטית כלל לא ברורה. לטענתם, המתווה מבוסס על גזילת אדמות בבעלות פרטית, בניגוד למדיניות ארוכת שנים שלפיה נכסים נטושים ביהודה ושומרון אינם משמשים להקמת יישובים ישראלים ובניגוד למשפט הבינלאומי ההומניטארי. כל זאת, טענו העותרים, בעוד שלפי האמור בבקשת הארכה הקודמת מטעמה של המדינה, קיים אתר חלופי אחר המצוי באזור התעשייה בסמוך ליישוב שילה, אותו ניתן להכשיר בנקל כפתרון מגורים זמני למפונים.

11. לבסוף טענו העותרים כי אין להיעתר לבקשת הארכה רק מחמת החשש מפני אלימות והפרות סדר. שלטון החוק מחייב לשיטתם עמידה דווקנית על ביצוע פסק הדין, תוך שליחת מסר ברור שלפיו הכל כפופים לדין באופן שווה. מעבר לכך, טענו העותרים כי התושבים עצמם התחייבו לפנות את היישוב מרצון, אף אם לא ניתן יהיה לבצע את עמדת הדרג המדיני בחלקה או במלואה בשל צווים שיפוטיים. בראיית העותרים, עמדה זו אומרת דרשני ומחייבת את דחיית בקשת הארכה. בשולי הדברים טענו העותרים כי גם בבקשה הנוכחית, כמו בבקשת הארכה הקודמת, המדינה לא התייחסה לרף שקבעה הפסיקה לעיכוב ביצוע של פסקי דין. לטענתם, גם עובדה זו פועלת לחובתה של המדינה.

מהטעמים המפורטים לעיל, ביקשו העותרים לדחות את הבקשה, ולחייב את המדינה בהוצאות נכבדות.

12. תושבי עמונה המחזיקים במבנים המיועדים להריסה (המשיבים 7-32, 33-50, המשיבים 51-69 והמשיבה 70) הצטרפו בתגובותיהם מיום 21.12.2016 לבקשת המדינה לעכב את ביצועו של פסק הדין. לטענתם, יש במתן הארכה המבוקשת כדי להקל על סבלם של תושבי עמונה, סבל הכרוך מטבעם של דברים בפינוי והריסת בתיהם. מנגד, לדבריהם, פרק הזמן המבוקש הינו קצוב ואינו ארוך, כך שאין לדבריהם בארכה המבוקשת משום גרימת נזק של ממש או פגיעה בכל אדם אחר.

13. לאחר עיון בבקשה ובתגובות הורינו ביום 21.12.2016 למשיבים תושבי עמונה להבהיר את עמדתם:

“כדי להסיר כל ספק, מתבקשים כל המשיבים תושבי עמונה להצהיר בלשון חד משמעית, כי הם מסכימים ומתחייבים כולם כאיש אחד לפינוי בדרכי שלום וללא עימות והתנגדות. זאת ככל שייקבע מועד נדחה על-ידי בית המשפט, ומבלי שיש בדבר משום הבעת דעה מצדנו בשלב זה.”

בתגובה, ביום 22.12.2016 הבהירו התושבים:

“למען הסר ספק, כלל המשיבים תושבי עמונה רואים עצמם מחויבים – בתמימת הנהגת היישוב הנבחרת – להסכם לפינוי ולקידום אפשרויות הסדרת עמונה’ (אשר צורף כנספח ב’1 לבקשת המדינה מיום 20.12.16) וממילא גם למתווה המצורף אליו על פיו הם מתחייבים לפינוי בדרכי שלום וללא כל עימות והתנגדות, וזאת בהתאם להחלטה שהתקבלה ביישוב.”

14. בעקבות האמור בהצהרת התושבים, הוצאנו היום החלטה נוספת ולפיה הצהרת התושבים שהתקבלה אינה עולה בקנה אחד עם ההצהרה שהתבקשה בהחלטתנו מאתמול. לפני משורת הדין, נתנו לתושבים הזדמנות נוספת להצהיר כי הם מסכימים ומתחייבים בלשון חד משמעית לפינוי בדרכי שלום במועד הנדחה, ככל שייקבע כזה.

תגובת התושבים באמצעות באי כוחם היתה:

"בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 22.12.2016, ובהמשך להודעת המשיבים מיום 22.12.2016, המשיבים מבהירים, למען הסר ספק, כי הם 'מסכימים ומתחייבים כולם כאיש אחד לפינוי בדרכי שלום וללא עימות והתנגדות' (כאמור בסעיף 3 להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 21.12.2016). ולמען הסר ספק נוסף, הם מבהירים עוד כי מחויבותם הינה ללא כל התניה".

הכרעה

15. הבקשה שלפנינו הינה להארכת מועד לקיומו של פסק דין למימוש צווי הריסה ביישוב עמונה. במסגרת זו איננו נדרשים ואיננו יכולים לדון ולהכריע בחוקיות המתווה לדיור חלופי שהוצג לתושבי עמונה. אף איננו מביעים כל עמדה באשר להיתכנות המשפטית של בנייה על חלקה מס' 38, ועל הפעולות שנעשו בשטח. החלטתנו הנוכחית מתמקדת בשאלה אם יש מקום להיעתר לבקשה לדחות את מועד ביצוע פסק הדין, על יסוד נימוקה והתגובות לה.

16. על פי שורת הדין, שימוש בסמכות להאריך מועדים שנקבעו בפסק דין ייעשה רק במקרים חריגים כדי למנוע אי צדק משווע (ראו למשל: בג"ץ 8887/06 אל-נאבות נ' שר הביטחון, פסקה 11 (החלטה מיום 25.3.2012), והאסמכתאות שם). בענייננו, כמו בבקשה הקודמת לארכה, גם הבקשה הנוכחית להארכת מועד מלווה בנימוק כי מסיבות שונות (שלא הובהרו עד תום בבקשה) לא הספיקה המדינה להשלים מציאת פתרונות מגורים לכלל תושבי עמונה. נימוק זה לאו נימוק הוא. למדינה ניתנה כזכור שהות ניכרת של שנתיים למימוש צווי ההריסה. שהות זו מבטאת איזון בין כלל השיקולים הרלוונטיים, שבכללם הרצון לאפשר למדינה ולתושבים להיערך לפינוי כיאות. על המדינה היה לפעול להשלמת כלל הפעולות הדרושות למימוש צווי ההריסה, והעובדה כי היא בחרה ברגע האחרון לנסות להכשיר פתרונות המעוררים עתה קשיים משפטיים כאלה או אחרים, אינה בגדר שינוי נסיבות המצדיק, כשלעצמו, לשנות את המועד שנקבע בפסק הדין (והשוו לבג"ץ 7292/14 מוסא נ' שר הביטחון (החלטה מיום 7.12.2016), שבו ניתנה הארכת מועד קצרה לפינוי מבנה עקב עובדות חדשות שהתגלו לגביו). דברים אלה מקבלים משנה תוקף בהתחשב בהחלטתנו מיום 14.11.2016, שבה דחינו את בקשתה הקודמת של המדינה לארכה שנסמכה אף היא על הצורך באיתור חלופות למחזיקים במבנים.

יתר על כן, המדינה הודיעה בגדרי בקשתה כי למרבית המשפחות שלא היו אמורות לעבור מלכתחילה לחלקה מס' 38 כבר נמצאו למעשה פתרונות זמניים למגורים במקומות אחרים. בנוסף לכך, לא הובהר מדוע פתרונות דומים אינם אפשריים ביחס ליתר תושבי היישוב. בהקשר זה יוזכר גם כי המדינה חזרה על עמדתה, שלפיה היא ערוכה לפינוי במועד שנקבע בפסק הדין, אם תידחה בקשתה הנוכחית להארכת מועד.

17. במכלול נסיבות אלה, ניתן היה לדחות את הבקשה ולקבוע כי המועד לביצוע פסק הדין יישאר המועד שנקבע בו. כל מה שנעשה עתה יכול היה להיעשות זה מכבר. עם זאת, בעקבות מאמצים שנעשו בעת האחרונה להגיע לפתרון מוסכם, אף שבאיחור ניכר, יש עתה התחייבות לפינוי בדרכי שלום ובלא עימות והתנגדות במועד הנדחה שנתבקש. התחייבות זו הינה בלתי-מותנית, ולפיכך אנו נעתרים לפנים משורת הדין לבקשה וניתנת ארכה קצרה של 45 יום לביצוע פסק הדין (דהיינו עד ליום 8.2.2017). זוהי ארכה סופית ואחרונה שאינה מותנית במציאת פתרון חלופי כזה או אחר. לעניין זה נזכיר כי אף המדינה עצמה הדגישה בבקשתה כי "גם אם המתווה עליו סוכם לא ימומש עד תום תקופת הארכה המבוקשת כעת, באופן מלא או חלקי, הדרג המדיני הבהיר כי לא תתבקש ארכה נוספת לביצוע פסק הדין" (ההדגשה הוספה – מ.נ.).

18. לאור האמור, מועד ביצועו של פסק הדין יידחה ב-45 ימים. דהיינו, מימוש צווי ההריסה יבוצע עד ליום 8.2.2017 ("ב בשבט התשע"ז). כאמור לעיל, זוהי ארכה סופית ואחרונה, וזאת גם אם לא יימצא פתרון חלופי כזה או אחר. ממילא המדינה לא תגיש בקשה נוספת להארכת מועד, בהתאם להתחייבותה בבקשה הנוכחית.

ניתנה היום, כ"ב בכסלו התשע"ז (22.12.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ה נ ש י א ה